

Her får du 1. kapitel af

De mørke mænd

udkommer 4. september

1. kapitel

Rotten sad i udkanten af månen, fed og skidtvigtig. Dens silhuet stod knivskarpt mod den blege skive på himmelhvælvingen. Kulisserne, der indrammede dens verden, rejste sig, sorte og savtakkede.

Det var kæmpestore douglasgraner, masser af sitka'er, opmarcheret på rad og række, samt ude mod øst et geled af vinternøgne lærketræer.

Som en anden stormogul sad den ubevægelig deroppe og nød sit rige under stjernerne. Den nedværdigede sig end ikke til at kaste bare et flygtigt blik på den usle skikkelse, der lå dernede.

Øjnene åbnede sig kun modvilligt. Han svævede. I tid og sted. Evnen til at være lysvågen med ét, en dyrebar livline flettet af de mange år i farligt territorium, var svækket.

Han lå bare helt stille. Lod sine sanser absorbere mørket. Han løftede blikket – og så den, rotten.

Først da han rørte på sig, og halmen knitrede, brød bæstet deroppe foran månen sin positur, daffede demonstrativt langsomt og fornærmet af sted hen over hanebjælken og forsvandt.

Landskabet derude lå badet i sølv. Der var bassiner og fontæner så langt øjet rakte. Han var tilbage på zarens Peterhof. Underligt at det var så ...

Øjenlågene blev tunge og gled i.

Et sløret duftspor bølgede et sted i hans underbevidsthed. Jasminer og morgensex ...

Peterhof, Ruslands Versailles nær Sankt Petersborg. I august. Han kunne høre hendes klukkende latter. Ringene glimtede og føltes uvante på deres fingre. Birgitte i tynd bomuldsjole i modlys ved Den finske Bugt. "Til døden jer skiller".

Han spærrede øjnene op og rejste sig på den ene albue.

Jo, der var en lang kanal derude i det flade sceneri, og der var et utal af bassiner og flere steder sprøjtede fontænerne med nyslået sølv – men ...

Han lod sig tungt falde tilbage i halmen. En svag stank af lort nåede hans næsebor. Og fontænerne, de skulle jo være gyldne. En zar lod sig ikke nøje med sølv.

I et ryk satte han sig op i virkeligheden. Der manglede flere brædder i endevæggen, og der stod en strid blæst gennem skuret. Han trak soveposens hætte op og snørede den.

Det var pissekoldt. Omkring frysepunktet. Kulden dæmpede heldigvis stanken.

Ude ved krattet til højre for kanalen kunne han skimte en håndfuld græssende får. Det var naturligvis dem, der havde skidt i hans rede. Bortset fra det var bunken af halm tør og behagelig. Han havde sovet værre steder. Meget værre. Meget farligere.

Et par hundrede meter borte på hans venstre side lå en lille hvidkalket ejendom. Der var lys i striben af små, vinduer, men ellers ingen livstegn.

Sankt Petersborg var fjern fortid.

Han spejdede igen ud over landskabet, der nu lå nøgent i erkendelsens lys. Dambruget derude i den lille sænkning og hans leje under bliktaget var nutid. Det var bare en konstatering, uden smerte, uden noget som helst.

Han befandt sig i det midtjyske et eller andet sted mellem Brande og Sdr. Felding, og kanalen løb ikke ud i den Finske Bugt – men i Skjern Å.

I går havde han overnattet i en lade nær Nr. Snede, og kun guderne vidste, hvor han skulle sove i morgen.

Først nu slog det ham: Denne aften ikke var nogen almindelig aften. Den var en status-aften. Det var den tid, hvor man kunne gøre sin egen mentale kassebeholdning op. Dronningen gjorde det, statsministeren gjorde det – og selv havde han mærket tanken strejfe som et projektil.

Det var nytårsaften.

Han trykkede på lysknappen på sit armbåndsur. 23:57. Det gjorde ingen forskel, om han havde sovet sig over på den anden side af årsskiftet, men nu var han altså vågen.

Om små tre minutter ville rådhusklokkerne i København bimle og bamle. Han så sig omkring igen. Her var så stille, at det ville kunne høres, hvis der trillede en nullermand af fårene derovre.

I Birgittes familie havde man altid hoppet ind i det nye år fra stole og skamler med hinanden i hænderne. Den slags havde man ikke haft fantasi og vovemod til i hans familie. De havde vedtaget altid at hoppe, han og Birgitte. Og de havde også nået at hoppe nogle år med Magnus mellem sig.

En stor skabning kom tumlende gennem luften lige ud for hans skur. Lyden var så karakteristisk, et ”schwoosh” af fjer, baksende med luftmodstanden. Uglen fløj ind i det nye år. Den ville sætte sig på en gren og gylpe – og dermed ikke adskille sig fra så mange andre denne nat.

Og lige om lidt DR’s pigekor og ”Vær velkommen Herrens år”. Champagne, klirrende glas og kransekage. Fulde mænd og fyrværkeri og ud på de små timer en kort lunte. Han havde været der. Alt for ofte.

00.00. En sværm af raketter blev fyret af fra de omkringliggende gårde. De eksploderede højt oppe og draperede nattehimlen i støv af guld og sølv, mens enkelte høje brag flænsede mørket.

Han hadede fyrværkeri.

Han noterede sig lettere forundret, at der ikke kom nogen ud af den lille hvidkalkede ejendom. Ikke nogen, der skulle ud og sende raketter til vejrs. Men hele langsiden af små vinduer var stadig oplyste. Der blev vel skålet derinde i varmen hos ejeren af dambruget. Måske hoppede de også ind i det nye år med hinanden i hånden?

Han lod sig falde tilbage i den bløde halm, lukkede øjnene og tænkte, at endnu et år var gået.

Månen var ikke fuld længere. Den var delvist dækket af et skylag, og derfor var mørket langt mere massivt end ved midnatstid. Det var hans allerførste iagttagelse, da han vågnede igen og slog øjnene op. Denne gang følte han sig vågen med det samme. Han havde sovet let og uroligt, på ny plaget af gamle rædsler.

Per instinkt trykkede han på urets knap. 02.43, han havde ikke en gang sovet tre timer ...

Han nåede lige at registrere, hvordan en bilmotor blev stoppet og et sæt forlygter døde ud midt i skørtet på en stribe normanns graner. Det måtte være bilen, der havde vækket ham. Var det dambrugsejeren selv, der kom hjem nu? Ham og konen, der havde været ude og fejre nytåret. Havde lyset blot været tændt – for at være tændt?

Han lå stille og lyttede. Rotten var tilbage på hanebjælken. Denne gang blot som en utydelig skygge. To bildøre blev smækket sagte. Han anede forsigtige skridt i gruset bag skuret og den lille række af træskure ved siden af.

Rotten pilede ængstelig væk. Han satte sig op og spejdede ud i mørket. Hans hjerte slog hurtigere.

To sorte skygger kom til syne til venstre for ham. De nærmede sig langsomt ejendommen, der nu lå hen med mørke vinduer. Kun et sted var der lys, fra et lysstofrør halvvejs oppe på en telefonpæl.

En sky gled af månen. Han kunne se, at der var tale om to mænd. Den ene høj, den anden mere gennemsnitlig. De gik lidt tøvende frem, sådan som man gør, når man ikke er stedkendt.

Helt fremme ved ejendommen listede de to mænd forsigtigt de sidste meter. Den ene tog varsomt i døren. Den anden kiggede ind ad vinduerne. Så trådte de begge hen til vinduet nærmest hoveddøren. Kort efter hørte han et svagt smæld, hasperne blev øjensynligt taget af og den høje hjalp sin makker ind ad det åbne vindue. Få øjeblikke senere blev døren åbnet indefra, og den høje mand forsvandt indenfor.

Han bandede og ærgrede sig et splitsekund over, at København og Rådhuspladsen og nytårsvirakken var lysår væk.

Det var en dum situation. En helvedes prekær situation for en mand, der allerhelst bare ville være usynlig.

Han lynede soveposen op, kravlede ud i halmen og rejste sig langsomt, stadig med blikket hvilende på ejendommen. Han kunne

ane et svagt lysskær derinde, formentligt fra de to indbrudstyves lommelygte.

Han tøvede. Hvis han bare stod lige så stille i skjul under halvtaget, ville denne udefrakommende trussel opløses af sig selv. De to mænd ville finde et eller andet at stjæle og roligt bakke ud igen, stige ind i deres bil og forsvinde i natten med deres tyvekoster.

Og intet ville være sket. Han ville forblive usynlig. Allerede før daggry ville han være på vej med sin rygsæk på nakken. Ingen i hele verden ville vide, at han havde sovet i halmbunken.

Bil? Skulle han ... Han listede bag om halvtaget og hen til en sort kassevogn. En gammel Fiat Ducato. Kendingsbogstaverne var RO. De to mænd var altså rumænere. Ikke de første østeuropæiske hjemmøvere i statistikken, ikke de sidste. Nogle gange udviklede den slags sig voldsomt. Det var også endt i drab enkelte gange, huskede han. Han håbede ikke ...

Han blev stående stille i mørket og forsøgte at skubbe tanken fra sig. Selvfølgelig skete der ingen ting. Rumænerne ville tage en fladskærm og rode lidt efter værdier, og bagefter ville de liste ud og forsvinde.

Han ville gøre det samme. Ikke vente, men pakke nu og gå ud i nytårsnatten.

Netop som han skulle til at søge tilbage for at rulle sine sovepose sammen, blev der tændt lys ovre i ejendommen. Kort efter lød et højt udbrud. Så et til – nærmest et skrig. Af smerte?

Han satte i løb. Det tog ham få sekunder at nå frem. Han kastede et blik ind af det nærmeste vindue. En gammel mand med gråt hår lå på gulvet i pyjamas med armene afværgende hævet foran ansigtet. Han nåede lige at registrere en sort skikkelse med ryggen til og armen hævet til slag.

Han flåede døren op og udstødte et brøl. I få spring var han inde i stuen, hvor den mindste af mændene stod som paralyseret med brækjernet klar til slag mod den gamle på gulvet. Den høje stod ved siden af en væltet lænestol.

De stod begge med overraskelsen malet i ansigtet, men de bevarede roen. Nu vendte de sig og gjorde fælles front mod ham. Den lille bjæffede en skarp kommando til sin makker og trådte et skridt frem. Han var ikke særlig høj, men kraftig af bygning, og han så absolut ikke ud til at ville tøve med brækjernet.

Det foregik per instinkt. Bag det lå års træning og nådesløs virkelighed. *Risk assessment*, risikovurdering – eller slet og ret den indøvede evne til lynhurtigt at danne sig et overblik over, hvori den største risiko består – og som det første eliminere den.

Han dukkede sig for det første voldsomme slag med brækjernet, gik i knæ og fejede benene væk under rumæneren med et cirkelspark. Før hans modstander ramte gulvtæppet, havde han sikret sig et solidt greb i brækjernet og vristet det ud af hånden på manden. I omtrent samme bevægelse huggede han det af al kraft mod rumænerens ene knæskal.

Inden det øredøvende skrig af smerte fyldte den lille stue, var han oppe igen, akkurat tids nok til at undvige den høje mands angreb. Han kom nærmest med hovedet først som en rasende tyr. En hurtig undvigelse og et greb om mandens nakke. Momentet efter smadrede han rumænerens hoved ind i muren ved siden af dørkarmen. Mens hans modstander sank sammen, tordnede han sit ene knæ op i mandens mellemgulv – og slap ham.

Den lille brede rullede frem og tilbage over gulvet, mens han jamrede og holdt sig om det ødelagte knæ. Den høje lå groggy og rallede, fuldstændig pumpet form luft.

Først nu kunne han ofre den gamle mand opmærksomhed. Han lå stadig på ryggen. Han havde blod ved den ene mundvig, en flænge i panden, og han tog sig til den venstre skulder. Uden at sige noget trak han forsigtig den gamle hen i et hjørne, væk fra kamppladsen.

Så trådte han tilbage til den høje, der stadig kæmpede for at hive luft ned i lungerne. Han gennemsøgte hans lommer – og fandt et pas i en lynlås-lomme. Han gentog manøvren med den anden. Selv om han forekom ukampdygtig i sine voldsomme smerter, tog han et fast greb om mandens hals med venstre hånd, mens han lod den højre søge. Kort efter fandt han endnu et pas, i en inderlomme i skindjakken.

Han øjede begge pas, inden han stak dem i sin egen jakkelomme. Så pegede han mod døråbningen.

Den høje mand kom langsomt på benene. Blodet løb ned over hans ansigt fra et øjenbryn, der var flækket ved mødet med murværket. Han prustede stadig tungt, men var dog ved at få kontrol over sig selv.

Han pegede tavs mod den anden rumæner og gjorde tegn til, at den høje skulle hjælpe sin makker op – og dernæst forsvinde. Stadig uden at have mælet et ord undervejs blev han stående midt på stuegulvet og betragtede de to sølle hjemmerøveres retræte.

Det varede flere minutter, inden den høje fik hanket op i sin makker, så de kunne stavre ud i mørket over mod deres bil.

Han blev stående i døråbningen og spejdede efter dem. Det varede længe, før han hørte bilen blive startet og så lyskeglerne fra dens forlygter. Den manøvrerede rundt omme bag skurene og forsvandt endelig op ad den lange grusvej.

Han mærkede en hånd på sin ene skulder og vendte sig i døråbningen. Det var den gamle, der var kommet på benene. Den pyjamasribede mand smilede bredt og sagde:

- Tak, min ven. Jeg aner ikke, hvem pokker du er, eller hvor dælen du pludselig kommer fra – men du reddede mig. Tak!

Den gamle rakte hånden frem. Han tog den, nikkede kort og smilede. Han undlod stadig at sige noget. Han var havnet i præcis den situation, han for alt i verden ville have undgået.

- Kom ind, kom ind. Den gamle trak i hans ærme. – Sæt dig ned, må jeg byde på noget? Det er trods alt nytårsaften. En øl? Man kan vel altid drikke en øl. Et øjeblik.

Manden forsvandt. Sikkert ud i sit køkken. Han studerede på ny de to pas og stak dem så skyndsomt i lommen igen. Han kunne høre køleskabslågen og dernæst en vandhane. Så kom den gamle tilbage. Han havde skyllet blodet af sit ansigt. Han stillede to flasker øl på sofabordet.

- For resten, jeg hedder Johannes. Kald mig bare "Fisk", det gør alle andre.

Den gamle nikkede i retning af bassinerne derude og rakte hånden frem for anden gang.

- Sig mig nu, hvordan pokker gik det til, det hele? Og hvad hedder du? Og hvem er du?

Den aldrende dambrugsejers blik hvilede på hans, mens han skubbede en øl over mod ham.

Han trak på skuldrene og slog undskyldende ud med hænderne.

- *Sorry, I don't ... Dragos ... My name is Dragos. Adrian Dragos.*

- *Åh, yes, from where?*

Han sporede en slags lettelse i den gamles udbrud. Måske fordi manden nu fik en årsag til sin uventede gæsts tavshed.

- *Romania. I am from Romania.*

- *Thank you very much*, lød det med accent af glemsel. Den gamle hævede flasken og fortsatte med et bredt smil, der afslørede et gulnet tandsæt:

- *And happy new year, Mr. Dragos.*